

Rozvážný, malomluvný, třicetiletý hoch, mlynářský mistr, na slovo vzatý odborník. Pod jeho zamoučenou mlynářskou halenou bilo poctivé české srdce, jež nesmiřitelně nenávidělo německé utlačovatele. Toto jeho srdce dobře vycitili hoši z "Blaníka" a jejich snahy našly u Pavlíka úrodnou půdu. Stal se jejich tělem i duší.

Ve mlýně, kam se sjíždělo velmi mnoho lidí, dovedl často získat pro "Blaník" cenné zprávy. Vážnějším krajanům, do věci "Blaníka" dosud nezasvěceným, účinně vykládal názory "Blaníka" na těžkou tehdejší situaci, což také nemálo přispívalo k jednotnosti a usměrnění činů a postoje naší menšiny v tak pohnuté době.

Nejcennější službu pro "Blaník" však konal Pavlík tím, že plnil akumulátory pro jeho rozhlasové zpravodaje, čímž umožňoval zakázaný poslech rozhlasu, od kterého závisela znalost celkové situace na frontách, ve staré vlasti a vycházení našeho ilegálního odbojového časopisu "Hlasatel". Musil se s tím krýt před mlynářskými dělníky, kteří byli různých navzájem se potírajících národností. Prozrazení před nimi stálo by pak vzetí přijímače buď Banderovci, nebo polskými bojůvkami. Prozrazení před Němci stálo by život jeho i posluchče černého rozhlasu. - Pavlík však nedbal nebezpečí. Do nepracujícího čistícího stroje, odvedl od elektrického vedení dva dráty a tam také akumulátory plnil.

Vykonal tím pro "Blaník" neocenitelné služby.

V rozmluvách s kamarády často spřádal růžové sny do budoucnosti. Vrátil se do osvobozené staré vlasti, založí si rodinu a bude žít svobodným životem, nestravovaným strachem o zítřejší den.

Spolu s námi netrpělivě očekával kdy Rudá armáda vyžene Němce z Volyně a umožní nám bojovat v řadách čs. armády proti nim. Dočkal se konečně. Správa mlýna jej vyreklaovala od služby v armádě, Pavlík však nedbal, spolu s námi vstoupil do čs. armády.

Byl přidělen k pššímu praporu. To se mu, starému dělostřelci, "kaprálu" z polské armády nikterak nezamlouvá. "Desertoval" od praporu a přihlásil se u protitankového dělostřelectva, kde byl konečně také ponechán.

Díky výborným dělostřeleckým znalostem stává se záhy jedním z nejlepších pátračů a je mu přiznána hodnost děsátníka, kterou kdysi nabíl v polské armádě.

V bojích u Dukly si zachoval svůj vrozený klid a rozvahu. S ďábelskou radostí sledoval s pozorovatelnou jak palba jím řízená rozmetá německá postavení a posílá Němce k svatému Petru. Ze zásluhy byl v boji povýšen na četaře. Po týdnech těžkých bojů se dostal konečně k vytouženému cíli - čs. státní hranici. Konečně! Dále se přesunují na naše státní území, zbývá k hranici jen několik set metrů. Nepřítel bije minami po silnici. Pavlík však nevidí, neslyší - vztýčil se ^{na} autě a pohlíží tam, kam tolik ~~xxxxxxx~~ druhů nedošlo, ze hranice vlasti. Blízký dopad miny - Pavlík však nedbá. Ještě dnes bude na rodné zemi, ve vlasti, ze které kdysi německý útisk vyhnal jeho děda. Další miny... Střepina zasahuje Pavlíka do hlavy. Bez hlesu klesá na podlahu auta...

Tak blízko a přece nedošel...

V huculské vesnici Barvinku zůstal jeho hrob...